

Ἡ Κυρά - Γλυκή, ἡ Μελισσομανούλα

ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΔΑΣΚΑΛΟΥΣ

Οι εκδόσεις «Έτοιμασία» στην προσπάθειά τους να διακονήσουν στίς ψυχές όλων τῶν ἀνθρώπων τὴν «Έτοιμασία τῆς ὁδοῦ τοῦ Κυρίου», μὲ ἰδιαίτερη χαρὰ συνεχίζουν τὸν πλουτισμὸ τῆς εἰκονογραφημένης σειρᾶς: «Μονοπάτια στὴν ἀνοιξη», προσθέτοντας ἀκόμα δύο βιβλία.

Ἡ σειρά αὐτή, ὅπως καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ εἶχαμε ἀναγγεῖλει, ἀπευθύνεται κυρίως σὲ παιδιά προσχολικῆς ἡλικίας καὶ μαθητὲς τῶν πρώτων τάξεων τοῦ Δημοτικῶ καὶ τοὺς μιλάει μὲ τὴ γλῶσσα πού κατανοοῦν, γιὰ βασικὲς ἀλήθειες τῆς πίστεως, βοηθώντας τα στὴν κρίσιμη αὐτὴ ἡλικία νὰ θεμελιώσουν σωστά μέσα τους τὸ ὑπόβαθρο, στοῦ ὁποῦ ἀργότερα θὰ στηριχθεῖ ἡ ὅλη τους πνευματικὴ ἀνάπτυξη.

Σὲ κάθε ἱστορία, ὅπου ἡ φύση παρουσιάζεται σφιχτοδεμένη νὰ μιλάει, νὰ δρᾷ, νὰ ἐπικοινωνεῖ, νὰ συνεργάζεται, νὰ πάσχει, τὸ παιδί θὰ μπορέσει νὰ συναντήσει τὸν ἑαυτό του καὶ τὸ περιβάλλον του καὶ θὰ προσλάβει τὰ μηνύματα πού τοῦ προσφέρονται, χωρὶς ἄμεση διδασκαλικὴ ὑπόδειξη καὶ νοουθεσία.

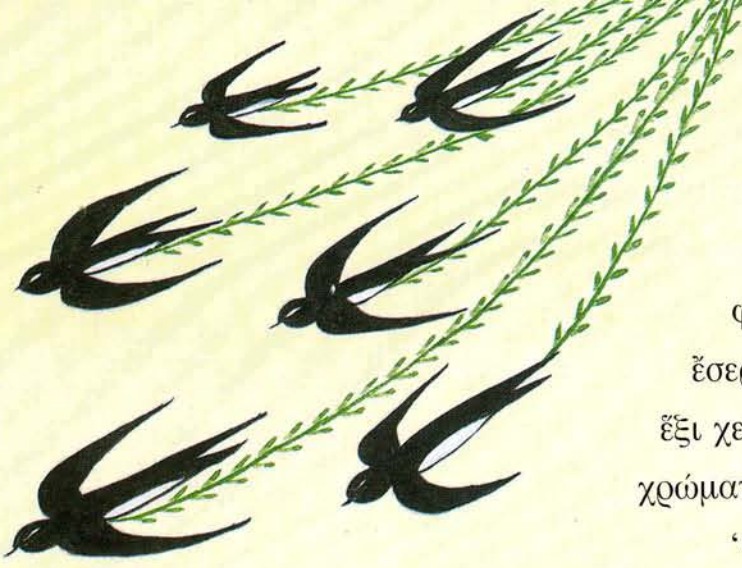
Στὸ σκοπὸ αὐτὸ ἰδιαίτερα βοηθαίει ἡ εἰκονογράφηση, πού κατὰ κάποιον τρόπο δίνει ὑπόσταση καὶ ἐγγύτητα στίς ἀλήθειες καὶ τίς πνευματικὲς ἀξίες πού ὑπογραμμίζονται.

Μὲ τὴν ἱστορία τῆς Βίν Βίν τῆς κυρᾶ Γλυκῆς, τῆς Μελισσομανούλας, ἐπιδιώκουμε νὰ διδάξουμε στοῦ παιδί τὴν χαρὰ τῆς κοινωνίας καὶ τῆς σωστῆς ἐπικοινωνίας μὲ τὸ Θεὸ, μὲ τὸν ἑαυτό του καὶ τὸ περιβάλλον του. Ἀκόμα προσπαθοῦμε νὰ μεταδώσουμε τὴν ἔννοια τῆς μεταμορφωτικῆς δυνάμεως τῆς ἀγάπης καὶ τῶν καρπῶν τῆς. Στὴν ἱστορία μας ἐδῶ, ἡ καρποφορία αὐτὴ συμβολίζεται μὲ τὸ κερί, τὸ μέλι καὶ τὸ λουλουδένιο σύνολο, πού κρεμῆται στεφάνι στοῦ Σταυροῦ, ὡς βίωμα ἀγαπητικῆς πληρότητας τῶν στοιχείων τῆς φύσης καὶ ὡς εὐχαριστιακὴ προσφορά τοῦ παιδιοῦ στοῦ Χριστοῦ, τὸ δωρεοδότη κάθε ἀγαθοῦ.

Δέν θὰ ἦταν ὑπερβολὴ νὰ σημειώσουμε ὅτι στίς ἱστορίες θὰ βροῦν τὴ θέση τους ἐπίσης οἱ γονεῖς καὶ οἱ δάσκαλοι πού θὰ διαβάσουν καὶ θὰ ἐξηγήσουν στοῦ παιδί τὰ περιεχόμενα νοήματα. Γι' αὐτὸ παρακαλοῦμε ἰδιαίτερα γιὰ τὴν συνεργασία τους, ὥστε, πρὶν παρουσιάσουν στοῦ παιδί τὴν ἱστορία, νὰ ἔχουν ἐμβαθύνει πρῶτα οἱ ἴδιοι στὴν κεντρικὴ τῆς ἰδέα, γιὰ νὰ διευκολυνθεῖ ἔτσι ἡ ἐπιτυχέστερη καὶ πληρέστερη ἀπόδοσή της.

ANOIZH

Η κυρα-Ἄνοιξη ἦρθε
στόν τόπο μας. Ξε-
φόρτωσε τήν ἄμαξά της, πού τήν
ἔσερναν ἕξι κάτασπρα περιστέρια κι
ἕξι χελιδόνια. Ὁ κάμπος τότε γέμισε μέ
χρώματα κι εὐωδιές.

Ὁ κυρ-Ἥλιος, ὁ ἄρχοντας τοῦ
οὐρανοῦ, κοίταξε τό ρολοί του. Ἦταν ἡ μέρα
καί ἡ ὥρα πού τόν περίμενε ἡ Γῆ. Εὐπνισε τίς ἡλια-
χτίδες του. Ἄστραφτε ἀπό τή χαρά του ὁ Ἥλιος κι ἦταν ὀλόκληρος ἕνα
φωτεινό χαμόγελο.

— Κόρες μου, ἐτοιμαστεῖτε γιά τό μεγάλο ταξίδι. Ἐμπρός λοιπόν.
Φεύγετε!!!

— Φεύγουμε! Φεύγουμε! τραγούδησαν χαρούμενα οἱ ἡλιαχτίδες καί
τεντώθηκαν γιά νά ξεμουδιάσουν ἀπό τό χειμωνιάτικο καθισιό. Ὑστερα
ἄρχισαν νά χορεύουν.

Ὁ Ἥλιος περίμενε λίγο νά ἡσυχάσουν καί μετά συνέχισε.

— Κόρες μου, τή δουλειά σας τήν ξέρετε. Θά ζεστάνετε τά σποράκια,
πού εἶναι ὄλο τό χειμῶνα θαμμένα στή γῆ. Μετά θά μηνύσετε σ' ὄλο τόν κό-
σμο πώς ἦρθε ἡ Ἄνοιξη. Αὐτή εἶναι ἡ δουλειά πού θά κάνετε καί προσέξτε
νά τήν κάνετε σωστά καί μ' ὄλη τήν καρδιά σας.

Ἔτσι εἶπε ὁ Ἥλιος.

Ἔτσι ἔκαναν καί οἱ ἡλιαχτίδες. Ἀκούμπησαν στό νοτιομένο χῶμα.
Τό χάιδεψαν, τό φίλησαν. Εὐπνισαν τά σποράκια πού ἦταν ὄλο τό χειμῶνα
κοιμισμένα κάτω ἀπό τό χῶμα. Αὐτά ζεστάθηκαν καί δειλά-δειλά ἔβγαλαν
τά κεφαλάκια τους πάνω ἀπό τό χῶμα, περίεργα νά δοῦνε τί γίνεται στή
γειτονιά.

Ἔτσι ἔγινε καί ἡ Ἄνοιξη ἦρθε στόν τόπο μας καί γέμισε χρώματα

κι εὐωδιές ὁ κάμπος μας. Γι' αὐτό, ὅταν ὁ μπαρμπα-Σταῦρος βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι του κι εἶδε τὸν κάμπο καὶ τίς ὁμορφιές του, σταυροκοπήθηκε. Γύρισε μετὰ κατὰ τίς κυψέλες του καὶ εἶπε σχεδὸν τραγουδώντας:

— Μελίσσια, μελισσάκια μου, σᾶς καρτεράει ὁ κάμπος νὰ σᾶς δώσει τὰ δῶρα του, νὰ κάνετε τὸ μέλι πού θὰ φᾶνε τὰ παιδιὰ. Σᾶς καρτεράει κι ἡ Ἐκκλησιά νὰ κάνετε κερὶ, πού θὰ τ' ἀναφτεῖ μπρὸς στὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, μπρὸς στὴν εἰκόνα τῆς Παναγιᾶς.

Ἡ Μαργαρίτα εἶδε αὐτὴ τὴν ὁμορφιά κι ἀσπροφορέθηκε. Τὸ χρῶμα πού ἔχαν τῶν Ἀγγέλων τὰ φτερά προτίμησε. Κι ἐκεῖ στό μέρος τῆς καρδιάς ἔβαλε τὸ χρυσαφί, γιὰ νὰ θυμίζει τὴ χρυσὴ δόξα τοῦ Θεοῦ, τὸ χρυσαφένιο θρόνο Του, νὰ συμβολίζει.

Μονάχα ἡ περικοκλάδα δέν λαμπροφορέθηκε. Ἐκείνη νοιαζόταν μονάχα γιὰ τὸ ψῆλωμα. Πιασμένη γερά ἀπὸ τὴν ἀγριοαπιδιά ἀνέβαινε κι ὅλο ἀνέβαινε.

— Ἔτσι, κυρα-Μαργαρίτα μου, ἔλεγε στὴν ταπεινὴ κι ἀσπροντυμένη μαργαρίτα, πού ἦταν γειτόνισσά της, ναί, ἔτσι βλέπω τί γίνεται σ' ὅλο-κληρο τὸν κάμπο. Καί δέν περιμένω τὸν κυρ-Μύρμηγκα, τὸν ἐφημεριδο-πώλη, γιὰ νὰ μάθω τί γίνεται στὸν κόσμο μας.

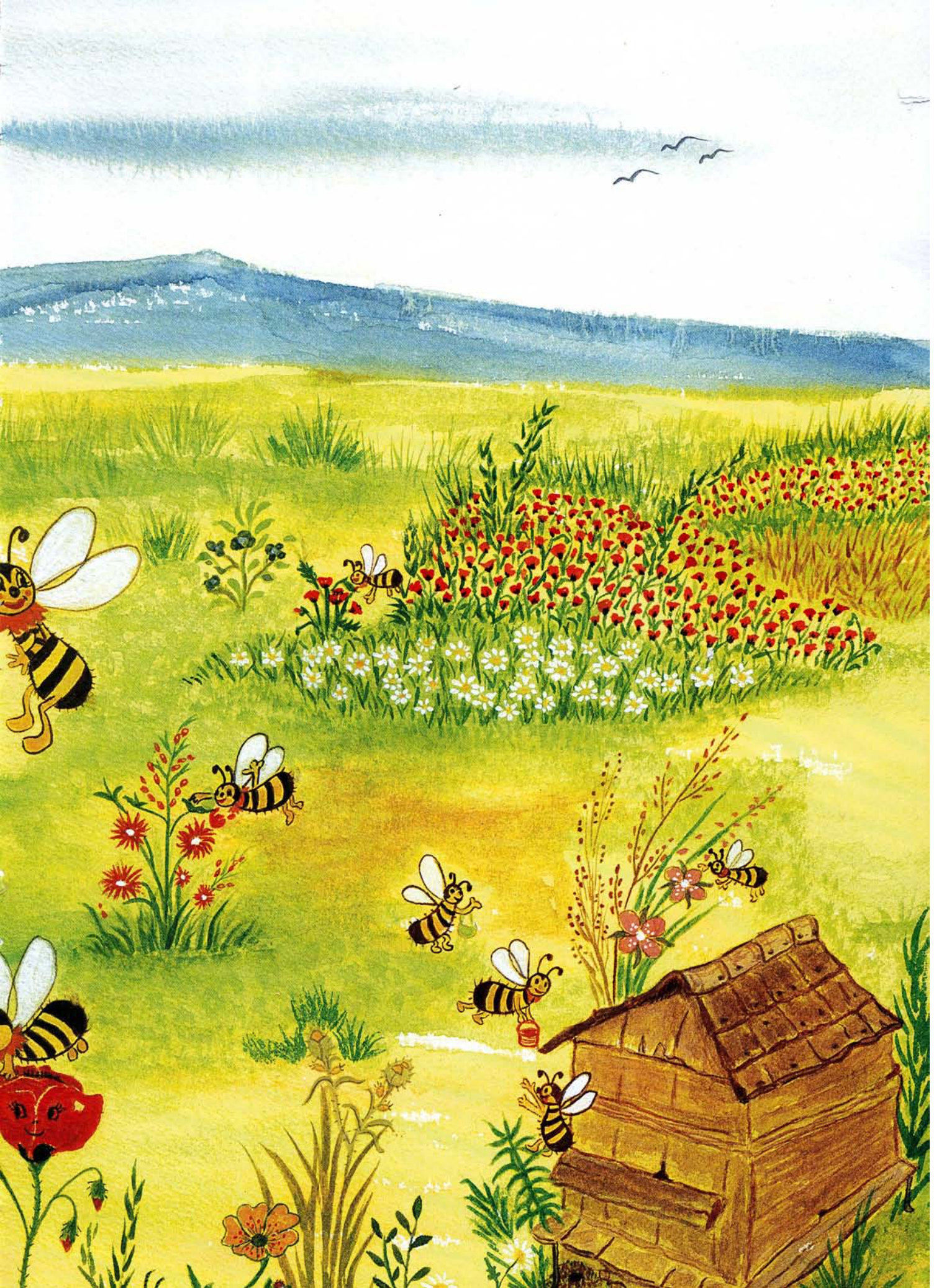
— Μόνο γι' αὐτὸ κυρα-γειτόνισσα ψηλώνεις; ἀπόρησε ἡ ἀθῶα Μαργαρίτα.

Ἔσκυψε τότε ἡ περικοκλάδα καὶ εἶπε στὴ Μαργαρίτα σιγανά:

— Ὅσο ψηλώνω γίνομαι πιὸ δυνατὴ ἀπ' ὅλα τὰ λουλούδια τοῦ κάμ-
που. Πρέπει νὰ ξέρεις πὼς ἡ δύναμη εἶναι τὸ πιὸ
σπουδαῖο πράγμα. Ἐμένα πού μέ βλέπεις, θ' ἀνέ-
βω πιὸ ψηλά κι ἀπὸ τὴν ἑκατόφυλλη, τὴν κόκκινη
τριανταφυλλιά. Καί δέν θὰ δώσω
σέ κανέναν τίποτα, οὔτε ἓνα
φυλλαράκι μου. Μόνο δικιά
μου θὰ ἔναι ἡ δύναμη. Μ'
ἀκοῦς;

Μά ή Μαργαρίτα άκουγε τώρα κάτι άλλο. Άκουγε τήν άγριομέλισσα πού έρχόταν.

— Βίν-βίν, βίν-βάν, άκούστηκε από μακριά ή κουδούνα τής κυρα-Γλυκής, τής Μελισσομανούλας. Βίν-βίν, βίν-βάν, κι ό ήχος όλο και πλησίαζε. Τώρα μπορούσες νά ξεχωρίσεις και τά λόγια του τραγουδιού της.

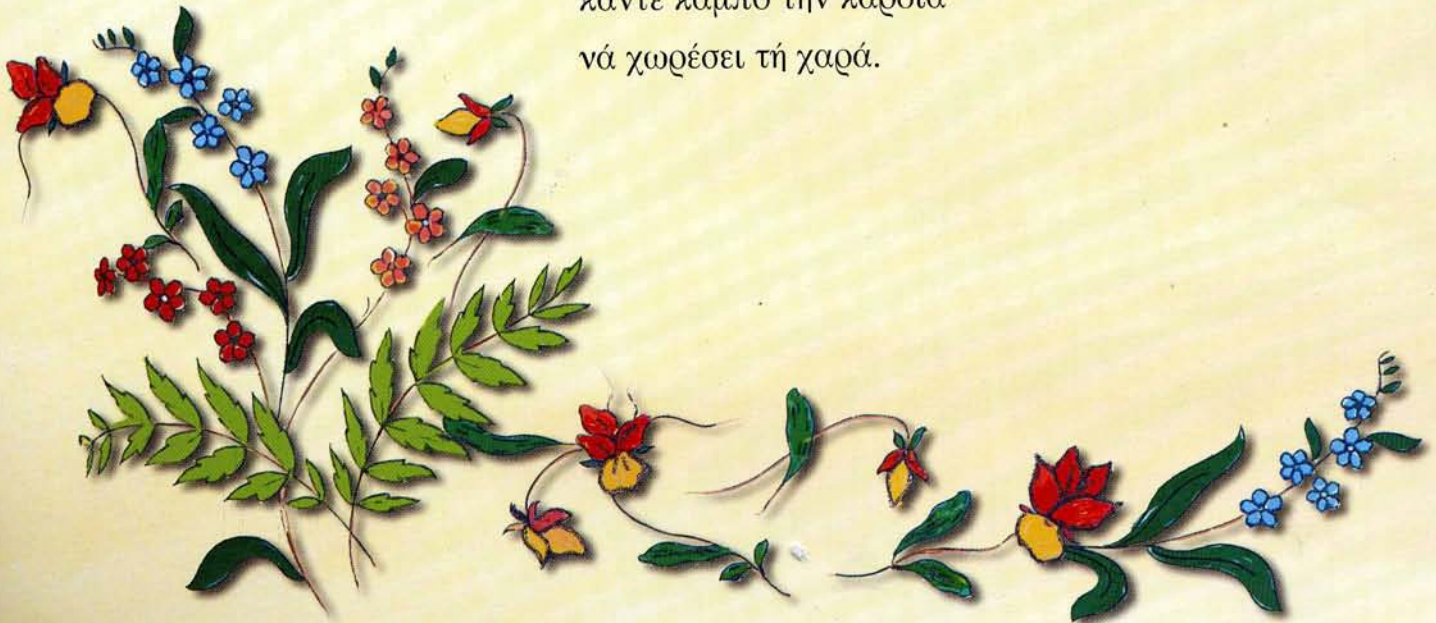

Ήρθε πάλι ή Πασχαλιά
βγήτε άδέλφια μου καλά
έξρανο μεγάλο κάνω
γύρη ψάχνω
νά γλυκάνω.

Όποιος θέλει,
άς προσφέρει
μέλι φτιάχνω στην κυψέλη
ό κυρ-Σταύρος τό μαζεύει
νά γλυκάνει τά παιδιά
τόν παππού και τή γιαγιά.

Πάρτε μέρος στην άγάπη
χτίστε τό χρυσό παλάτι
κάντε κάμπο τήν καρδιά
νά χωρέσει τή χαρά.

— Βίν-βίν, βίν-βάν, καί ἡ κουδούνα χόρευε θαρρεῖς στά χερῶν τῆς κυρα-Γλυκῆς, τῆς Μελισσομανούλας. Κι ὅσο γιά τά μελισσάκια τῆς; Ἐκεῖ νά βλέπατε χορό! Δέν ἦταν δά καί λίγο αὐτό τό ἔργο, πού τούς εἶχε ἀναθέσει ὁ Μεγάλος Πατέρας ὅλου τοῦ κόσμου!

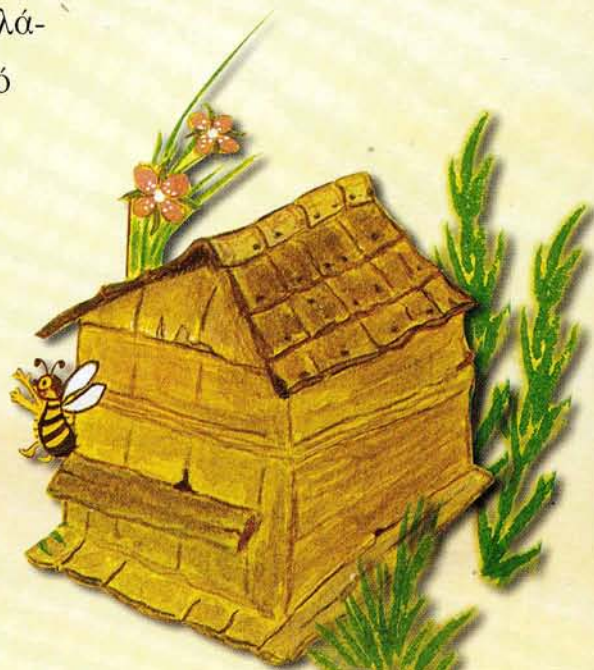
Ἡ Μελισσομανούλα τούς εἶχε πει ἀποβραδὶς, γιά νά τά προετοιμάσει γιά τή μεγάλη ἐξόρμηση.

— Ἀκοῦστε μελισσάκια μου. Κάθε πλασματάκι πάνω στή γῆ κάνει ὅ,τι τοῦ ἔχει ἀναθέσει ὁ Δημιουργός του. Καί τό κάνει μέ χαρά καί ὅσο μπορεῖ καλύτερα. Ἔτσι κι ἐκεῖνο χαίρεται, ἀλλά καί ὁ Θεός δοξάζεται, πού τά ἔχει τόσο ὠραῖα ὅλα φτιαγμένα.

— Δηλαδή; ρώτησε τό Βινβινάκι, τό μικρότερο μελισσάκι. Δηλαδή; ξαναρώτησε περίεργα κι ἔξυσε τό κεφαλάκι του, μήπως καί καταλάβει καλύτερα.

— Δές! εἶπε σοβαρά ἡ Μελισσομανούλα. Τοῦ κύρ-Μυρμήγκου δουλειά εἶναι νά τρέχει ὅλες τίς γειτονιές καί νά φέρνει τίς ἐφημερίδες μέ τά νέα τῆς ἡμέρας. Τῆς κυρα-Μαργαρίτας ἡ ἀποστολή εἶναι νά θυμίζει τόν οὐρανό μέ τούς Ἀγγέλους, πού στέκουν ὀλόγυρα στό θρόνο τοῦ Θεοῦ καί τόν δοξάζουν. Τό Χαμομηλάκι δίνει τό χυμό καί τό ἄρωμά του, γιά νά τό πιοῦν οἱ ἄρρωστοι καί νά γιαντρευτοῦν, ἡ κυρα-Παπαρούνα...

— Ἄ! Κατάλαβα! κατάλαβα! χοροπήδησε χαρούμενα τό μελισσάκι κι ἄρχισε κιόλας νά περιεργάζεται τή μεγάλη κουδούνα, πού θά χτυποῦσαν

τήν ἄλλη μέρα, γιά ν' ἀκουσθεῖ σ' ὀλόκληρο τόν κάμπο καί νά μάθουν ὅλοι πώς εἶχε ἀρχίσει ὁ ἔρανος τῆς μεγάλης γιορτῆς τοῦ μελιοῦ.

— Βίν-βίν, Βίν-βάν, κι ἡ μελισσοπαρέα ἔτρεχε στίς γειτονιές τοῦ κάμπου καί μάζευε γύρη, μάζευε μάζευε, μ' ὅλη τήν ψυχή της, σᾶς λέω, μάζευε.

ἽΟλοι ἄνοιγαν πρόθυμα τά κατώφλια καί τίς καρδιές τους. ἽΕδιναν, ὅ,τι ὁ καθένας τους μποροῦσε. ἽΆλλος λίγο, ἄλλος πολύ, ἄπλωναν τά χεράκια τους, γεμάτα μέ τά δῶρα τους καί τά κρεμοῦσαν στά ποδαράκια τῆς κυρα-Γλυκῆς, τῆς Μελισσομανούλας. Κι ἐκείνη κουβαλοῦσε τά πακέτα στήν κυψέλη, χαρωπή κι ἀκούραστη. Οἱ μεγάλες μάλιστα μελισσοκοροῦλες ἔδιναν καί παράσημο, γιά νά τό θυμοῦνται ἐκεῖνοι πού πρόσφεραν στόν ἔρανο. Μόλις ἄπλωνε κανείς νά ρίξει τήν προσφορά του, τσάκ, ἀμέσως οἱ μελισσοκοροῦλες τοῦ κάρφωναν στό πέτο, μέ μιά μυτερή πευκοβελόνα, ἕνα στρογγυλό, χρωματιστό χαρτάκι πού ἔγραφε: «Μεγάλος ἔρανος γιά τήν κατασκευή μελιοῦ καί κεριοῦ».

— Βίν-Βίν, βίν-βάν κι ἡ κουδούνα ἀκούστηκε τώρα στή γειτονιά τῆς κυρα-Πρασινόκλαδης, τῆς περικοκλάδας. Ποῦ ὅμως αὐτή ν' ἀνοίξει τά παραθυρόφυλλα! Κλειδαμπαρώθηκε καί παρακολουθοῦσε ἀπό τήν κλειδαρότρυπα, γιά νά δεῖ πότε θά περάσει ἡ μελισσοπαρέα ἀπό τή γειτονιά, γιά νά ξαναβγεῖ ἡσυχῆ καί νά ἀπλωθεῖ στή ράχη τῆς ἽΑγριοαπιδιάς.

— Βίν-βίν, βίν-βάν, μῆνες κράτησε ἡ δουλειά τῆς μελισσοικογένειας. Τώρα ἡ κυψέλη εἶχε γεμίσει μυρωδάτο μέλι.

ἽΗ κυρα-Γλυκή, ἡ Μελισσομανούλα, σταμάτησε νά χτυπάει τήν κου-

δούνα. Ἡ δουλειά εἶχε τελειώσει. Ἐβγαλε τήν ποδιά της, ἔπλυνε τά μελισσοχεράκια της καί φώναξε τούς γιούς καί τίς θυγατέρες της.

— Σήμερα θά ἔρθει ὁ μπαρμπα-Σταῦρος νά τρυγήσει τήν κυψέλη μας. Ἄς ρίξουμε μιά τελευταία ματιά, ἄν ὅλα εἶναι ἐντάξει, εἶπε ἡ Μελισσομανούλα. Τά μελισσάκια ἔκαναν σβέλτα ἕνα γύρο κι ἀφοῦ βεβαιώθηκαν ὅτι ὅλα ἦταν τέλεια τακτοποιημένα, ξάπλωσαν στίς πολυθρονίτσες πού τούς εἶχε προσφέρει ἡ κουμπάρα τους, ἡ κυρα-Θυμαρίνα καί περίμεναν. Ὅλος ὁ κόσμος ἦταν σέ συναγερμό. Ἡ κυρα-Παπαρούνα ξεσκόνισε τό κατακόκκινο, μεταξωτό φόρεμά της. Τό Χαμομηλάκι βάλθηκε νά χύσει ὅ,τι ἄρωμα τοῦ εἶχε ἀπομείνει, ὁ κυρ-Σπίνος κάθησε στό πιό ψηλό κλαδί, γιά νά δώσει σῆμα στή μάντα τοῦ κάμπου, μόλις φανεῖ ὁ μπαρμπα-Σταῦρος μέ τό γαῖδουράκι του. Ἀκόμα καί ἡ κυρα-Χελώνα ἀργοκίνησε τά μουδιασμένα ποδάκια της καί βγήκε στήν ἐξώπορτα τοῦ κάμπου, γιά νά ἔναι πρώτη στήν ὑποδοχή.

— Γκά-γκά, καλημέρα, φίλοι μου, χαιρέτησε ἀπό μακριά ὁ κυρ-Γκαρίλος, ὁ γαῖδουράκος τοῦ μπαρμπα - Σταύρου.

— Καλό νά ἔχεις καί σύ καί ὁ ἀφέντης σου, ἀπάντησε μέ μιά φωνή ὀλόκληρος ὁ κάμπος.

— Μμ!! ἀρχίσανε τά καλοσωρίσματα, ἔκανε πίσω ἀπό τήν κλειδαρότρυπα ἡ κυρα-Πρασινόκλαδη, ἡ περικοκλάδα. Μά κάτι φτερούγισε μέσα της, κάτι σάν ἐπιθυμία, κάτι σάν ζήλεια, κάτι...

— Μπά, σιγά τώρα πού θά χάσω τόν καιρό μου μέ τίς γειτονιές, μουρμούρισε καί κατέβασε πάλι τά κουρτινάκια στό παράθυρό της. Μετά πήρε τή σφουγγαρίστρα νά σφουγγαρίσει τήν κουζίνα της. Ἡ καρδούλα της ὅμως; Περίεργο, ἔκανε κάπου κάπου κάτι παράξενα τίκ τάκτ, τίκ - τάκτ, τίκ - τάκτ.

Ἡ μπαρμπα-Σταῦρος πήδησε σβέλτα ἀπό τό γαϊδουράκι του. Φρίστ, ἔδωσε ἓνα σάλτο κι ὁ μικρός Βασιλάκης, ὁ ἐγγονός τοῦ μπαρμπα-Σταύρου.

— Ἄαα!!! Τί εὐωδιά!! Δόξα νά ἔχεις Θεέ μου, εἶπε ὁ μπαρμπα - Σταῦρος καί πήρε μιά βαθιά ἀναπνοή.

— Πώ πώ!!! Λουλούδια!!! ἔκανε ὁ Βασιλάκης κι ἄρχισε νά κτυπάει μ' ἐνθουσιασμό τά χεράκια του.

— Γκά-γκά, ἔκανε ὁ κυρ-Γκαρίλος, ὁ γαϊδουράκος κι ἔσκυψε κιόλας γιά νά δοκιμάσει τή σαλάτα, πού τοῦ πρόσφερε ἡ κυρα-Κριθαρίνα, ἡ μανάβισσα τῆς γειτονιάς.

— Ὁ μπαρμπα-Σταῦρος τρύγησε τήν κυψέλη καί μάζεψε τό μέλι μέ τήν κηρύθρα. Ἐκανε τό σταυρό του καί δοκίμασε ἓνα κομματάκι.

— Μμ!! μοσκοβολάει θυμάρι κι ἀγριολούλουδα!!! Ὅλη ἡ καρδιά τοῦ κάμπου θαρρεῖς πώς μπῆκε σέ τούτη τήν κυψέλη, σιγομουρμούρισε ὁ μπαρμπα-Σταῦρος.

— Γκά - γκά!! καί τό σαλατικό μου δέν πάει πίσω, συμπλήρωσε ὁ κυρ-Γκαρίλος, πού κρυφοκοίταζε μ' ἀγάπη καί σεβασμό τόν ἀφέντη του.

Σάν ἦρθε τό ἀπομεσήμερο, ὁ μπαρμπα-Σταῦρος ἔλυσε τόν κυρ-Γκα-

ρίλο νά πάρουν τό δρόμο γιά τό χωριό.

— Πρέπει νά προλάβω νά λιώσω τήν κηρύθρα, νά φτιάξω τά κεριά γιά τό Σταυρό, πρίν νά σημάνει ὁ ἔσπερινός, σκέφθηκε καί πῆγε νά κινήσει γιά τό χωριό. Ἦθελε, βλέπετε, ὁ κυρ-Σταῦρος νά πάει τά δῶρα τῆς γιορτῆς του στήν ἐκκλησία, ἀπό τή σοδειά του καί ἀπό τόν κόπο του.

Ὁ Βασιλάκης, πού εἶχε πιά ὅλη τήν ἡμέρα χορτάσει τρέξιμο καί παιχνίδι, βιάστηκε νά βοηθήσει τόν παππού του στό φόρτωμα τοῦ κύρ-Γκαρίλου. Ξαφνικά... Μά πῶς δέν τό εἶχε τόσες ὥρες σκεφθεῖ;

— Ὅμορφα ἀγριολούλουδα, εἶπε στόν παππού του. Τί καλά θά ἦταν νά ἔρθουν κι αὐτά νά προσκυνήσουν τό Σταυρό τοῦ Χριστοῦ. Βέβαια τήν πρώτη θέση θά τήν ἔχει ὁ βασιλικός, μά καί αὐτά ἔχουν τό νόημά τους, συμπλήρωσε. Καί χωρίς νά χάσει καιρό, φρίπ-φράπ, ἄρχισε νά μαζεύει πολύχρωμα ἀγριολούλουδα.

— Θά πλέξω τό πιό ὄμορφο καί μοσκομύριστο στεφάνι γιά τόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ μας, σιγομουρμούρισε κι ἔνωσε τήν καρδούλα του νά φτερουγίζει ἀπ' τήν πολλή χαρά.

— Πάρε κι ἀπό μένα, Βασιλάκη, ἔχω πολλά μπουμπούκια κι ἄλλα τόσα παρακλάδια, φώναξε ἡ κυρα-Ἀγριοτριανταφυλλιά.

— Ἐμένα μέ ξέχασες, καλόπαιδο, ψιθύρισε ὅλος παράπονο ὁ ἀγριομενεξές.

— Ἀπ' ὅλα, ἀπ' ὅλα θά μαζέψω, εἶπε χοροπηδώντας ὁ Βασιλάκης.

Ἡ κυρα-Πρασινόκλαδη ἡ περικοκλάδα, ξερόβηξε. Σήκωσε λίγο τό

καπέλο της,
τέντωσε τό κορμί
της καί τίναξε ἐπιδεικτι-
κά τήν καταπράσινη φύστα
της, μέ τά χίλια τόσα φυλλαράκια της.
Περίεργο ἡ καρδούλα της τώρα ἄρχισε πάλι ἐκεῖνα
τά παράξενα τικ τάκ, τικ τάκ, τικ τάκ.

Στεφάνι γιά τό Σταυρό; ἤκουσε καλά;
Πῆγε κάτι νά πεῖ. Ξεροκατάπιε, ἐτοιμάστηκε, μά τέ-
λος πάλι κόμπιασε. Σάν νά ντρεπόταν, σάν νά αἰ-
σθανόταν κάπως περίεργα, σάν κάτι νά τῆς ἔκοβε
τή μιλιά. Μά ἔβλεπε ἀπό τήν κλειδαρότρουπα τῆς
πόρτας τό Βασιλάκη πού τελείωσε τό μάζεμα τῶν
ἀγριολουλουδιῶν. Κι ἀπ' ὅ,τι εἶχε καταλάβει, ὅλος
ὁ κάμπος εἶχε προσφέρει γιά τό στεφάνι τοῦ Σταυ-
ροῦ. Naί. Ὅλοι ἔδωσαν, ὅπως καί τότε, στόν ἔρα-
νο πού ἔκανε ἡ κυρα-Γλυκή, ἡ Μελισσομανούλα.

Πῆρε μιά βαθιά ἀναπνοή, ἄνοιξε τό παρα-
θυρόφυλλο καί...

— Βασιλάκη, Βασιλάκη, φώναξε μ' ὅλη της
τή δύναμη.

— Ἡ κυρα-Πρασινόκλαδη! Ἡ κυρα-Πρασινόκλαδη! σούουουτ, ἔκαναν μ' ἓνα ψιθύρισμα ὄλα τ' ἀγριολούλουδα.

— Ἡ κυρα-Πασινόκλαδη! ἀντήχησε ὀλόκληρος ὁ κάμπος.

— Τί τάχατες ζητάει; σιγοψιθύρισε μέ ἀπορία ἡ κυρα-Μολόχα, ἡ φαρμακοποιός τοῦ κάμπου καί σκούπισε τά γυαλιά της, μήπως καί διακρίνει καλύτερα.

— Βασιλάκη, Βασιλάκηη..., ἀκούστηκε δυνατότερα τώρα ἡ φωνή τῆς κυρα-Πρασινόκλαδης. Ἐνα στεφάνι ἀπό ἀγριολούλουδα, ποτέ δέν εἶναι τέλειο, χωρίς πρασινάδα. Νά, πάρε κι ἀπό μένα κάτι γιά τό Μεγάλο, τό Σταυρωμένο Βασιλιά μας.

Ἔτσι εἶπε καί... κρίτς, ἔκοψε μόνη της τά πιό τρυφερά κλαδάκια της καί τά ἔδωσε στό Βασιλάκη.

Καί τότε; Τότε ὄλα τά ματάκια γέμισαν δάκρυα.

Τ' ἀγριολούλουδα ἔτρεξαν κι ἀγκάλιασαν τήν κυρα-Πρασινόκλαδη. Μετά ἄρχισαν, μέ μιά φωνή, νά γλυκοτραγουδοῦν:

Γιά Σένα Σταυρωμένε Βασιλιά
διώξαμε σήμερα
κάθε κακία ἀπ' τήν καρδιά·
στεφάνι πλέξαμε
ὄλα τά πλάσματά Σου τρυφερό
δίνοντας πρόθυμα
ἀπ' τῆς καρδιάς μας τό θησαυρό.

Βίν Βάν, φτιάξαμε ἀκόμα
καί πεντακάθαρο κερί
νά καίει στό Σταυρό Σου
βράδι, πρωῖ·
Τά σκότη νά σβήνει
στό ἀνήλιο στρατί
κι εἰρήνη νά φέρνει
στήν κάθε ψυχή.

Τό δειλινό έπεφτε σιγά - σιγά.

Ένα Βατομουράκι γλάρωσε καί χώθηκε στήν άγκαλιά τής μανούλας του, γιά νά νανουριστει άπό τούς χτύπους τής καρδιάς τής.

Ό κάμπος άρχισε νά χασμουριέται κι ό κυρ-Μυρμιήγκος χώθηκε σ' ένα χωμάτινο βουναλάκι ν' άπλώσει τά κουρασμένα ποδαράκια του. Βλέπετε, σήμερα ό κάμπος έμαθε τά νέα άπ' τόν άγέρα καί κανείς πιά δέν έχει ανάγκη άπ' τίς έφημερίδες του.

Όταν ή κυρα-Κουκουμάου, ή κουκουβάγια, πού έκανε χρέη νυχτοφύλακα, άρχισε νά σφυρίζει σιωπητήριο, όλα τά πλασματάκια, πού ζούσαν μέσα στόν κάμπο, είχαν αποκοιμηθει ευτυχισμένα κι έβλεπαν τό πιό γλυκό όνειρο τής ζωής τους.

Έβλεπαν πώς βρίσκονταν μέσα στή μεγάλη Έκκλησιά, εκεί μπροστά στό Σταυρό του Χριστού, κι έψελναν μέ μιά φωνή, όλα μαζί τό... 'Αλληλούϊα!!! 'Αλληλούϊα!!! 'Αλληλούϊα!!! Δόξα Σοι ό Θεός!

